

Uitverkoren



Veronica Roth

UITVERKOREN



ISBN 978-90-225-8938-0
ISBN 978-94-023-1531-8 (e-book)
NUR 334

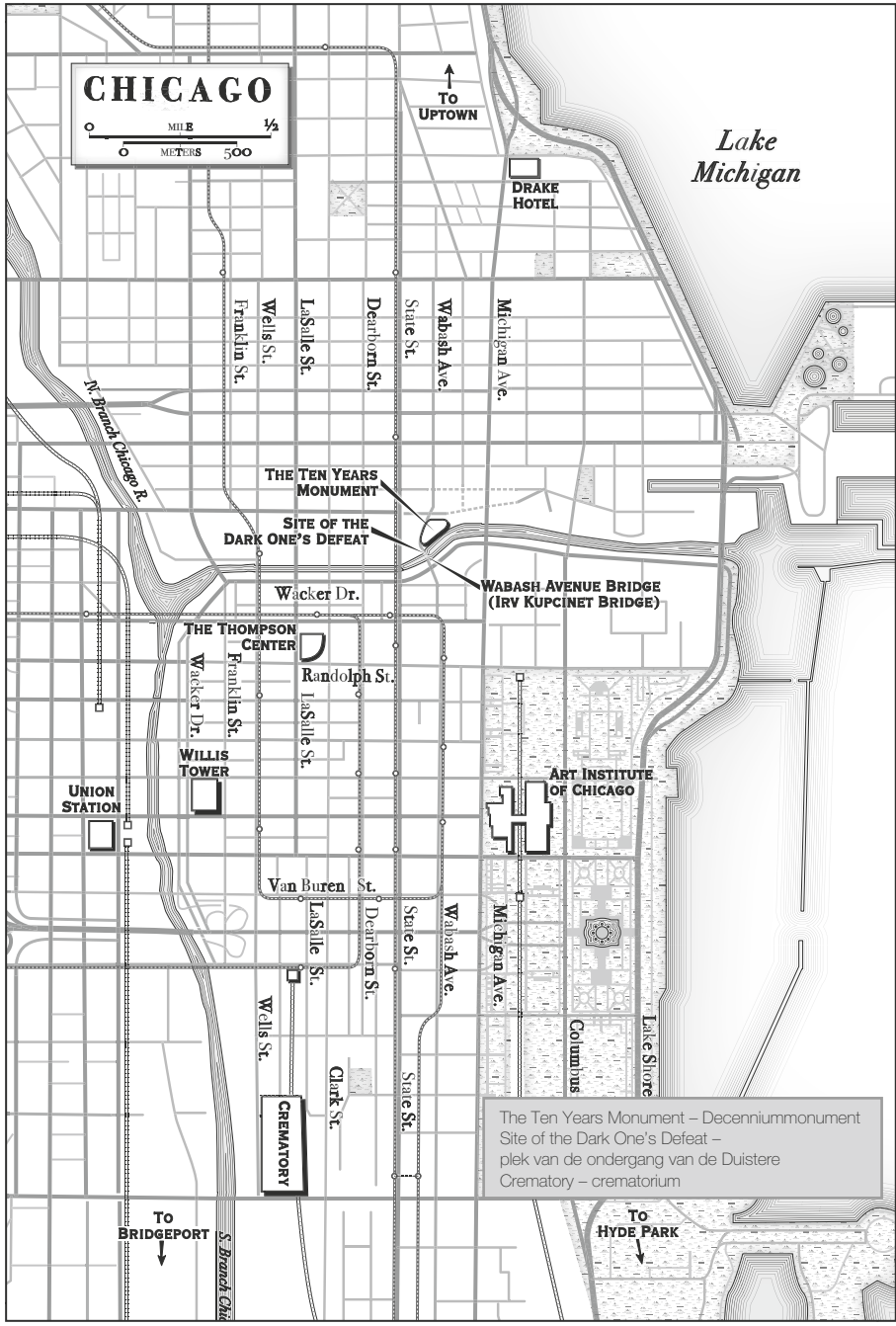
Oorspronkelijke titel: *Chosen Ones*
Vertaling: Anne-Marieke Buijs
Omslagontwerp: © Jim Tierney, bewerkt door DPS Design & Prepress Studio
Omslagbeeld: © Jim Tierney
Kaart Chicago p. 9: © David Lindroth, Inc.
Kaart Cordus p. 137: © Virginia Allyn
Afbeelding skyline Chicago p. 3: © beboy/Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2020 Veronica Roth
© 2020 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor Chicago,
de stad die volhardt*

DEEL I



CHICAGO



↑
TO
UPTOWN

Lake Michigan

DRAKE HOTEL

Michigan Ave.

Wabash Ave.

State St.

Dearborn St.

LaSalle St.

Wells St.

Franklin St.

N Branch Chicago R

THE TEN YEARS MONUMENT

SITE OF THE DARK ONE'S DEFEAT

Wacker Dr.

WABASH AVENUE BRIDGE (IRV KUPCINET BRIDGE)

THE THOMPSON CENTER

Randolph St.

LaSalle St.

Franklin St.

Wacker Dr.

WILLIS TOWER

ART INSTITUTE OF CHICAGO

UNION STATION

Van Buren St.

Wabash Ave.

State St.

Dearborn St.

LaSalle St.

Wells St.

Michigan Ave.

Columbus

Lake Shore

CREMATORY

The Ten Years Monument – Decenniummonument
Site of the Dark One's Defeat –
plek van de ondergang van de Duistere
Crematory – crematorium

↓
TO
BRIDGEPORT

↓
TO
HYDE PARK

S Branch Ohio

FRAGMENT UIT

Stand-uproutine van comédienne Jessica Krys

Laugh Factory, Chicago, 20 maart 2011

Ik heb een vraag voor jullie. Hoe zijn we in godsnaam aan de naam 'de Duistere' gekomen? Die gast verschijnt uit het niets in een fucking rookwolk of iets dergelijks, rijt mensen letterlijk uit elkaar – waarvoor hij blijkbaar alleen maar zijn wilskracht hoeft in te zetten – verzamelt een leger handlangers, maakt hele steden met de grond gelijk, veroorzaakt vernietiging op een schaal die de mensheid nooit eerder had ervaren... en dan is 'de Duistere' het beste wat we kunnen verzinnen?

Dan hadden we hem net zo goed naar die enge kerel uit je gebouw kunnen vernoemen die een paar tellen te lang naar je staart in de lift. Je weet wel, die ene met die ontzettend zachte, klamme handen? Tim. Hij heet Tim.

Persoonlijk zou ik voor iets zijn gegaan als 'Voorbode van verdoemenis in de vorm van een man' of 'Doodenge verrekte moordmachine', maar helaas heeft niemand mij naar mijn mening gevraagd.

FRAGMENT UIT

De Duistere en de ontwikkeling van moderne magie

door professor Stanley Wiśniewski

Er zijn, natuurlijk, mensen die zouden redeneren dat de weinig begrepen kracht waar we informeel naar verwijzen met ‘magie’ altijd al aanwezig is geweest op aarde in een bepaalde vorm. Legenden over bovennatuurlijke voorvallen bestaan sinds het begin van de menselijke geschiedenis, van de *mágoi* van Herodotus die de macht over de wind hebben, tot aan Djedi uit het oude Egypte, die voor de show vogels zoals ganzen en pelikanen ont-hoofdden en daarna weer tot leven wekten, zoals is vastgelegd in de West-car-papyrus. Het is ongetwijfeld een integraal onderdeel van vrijwel elke belangrijke religie, van Jezus Christus die water in wijn veranderde tot Haïtiaanse vooedoogebruiken en berichten over zwevende theravadabod-dhisten in de *Dīrgha-āgama*, al worden deze handelingen niet als ‘magisch’ omschreven door de beoefenaars.

De verhalen, groot en klein, komen in alle culturen voor in alle regionen gedurende de hele geschiedenis van de mens. Vroeger hadden geleerden wellicht gezegd dat het simpelweg in de menselijke aard zit om fantasierij-ke verhalen te verzinnen om dingen te verklaren die we niet begrijpen of om degenen te verheffen die we als grootser of belangrijker dan onszelf zien. Maar toen kwam de Duistere en hij bracht de Kaalslagen met zich mee, die beruchte catastrofale gebeurtenissen die niet verklaard kunnen worden ondanks dappere pogingen van geleerden. Misschien zit er he-lemaal geen kern van waarheid in die oude legenden. Maar misschien is er altijd al een supranormale kracht geweest, een weinig begrepen energie, die onze wereld binnendringt.

Welke theorie we ook poneren, één ding is zeker: geen enkele ‘magie’ was ooit zo eenvoudig of zo machtig als de Kaalslagen die de Duistere te-gende mensheid heeft gebruikt. In dit essay wil ik verschillende hypothe-sen verkennen over de mogelijke reden hiervoor. Met andere woorden: waarom nu? Wat waren de omstandigheden voorafgaand aan zijn komst? Wat was zijn doel voor hij werd gedwarsboomd door onze vijf Uitverko-renen? Welk effect heeft hij sinds zijn dood op de planeet gehad?

HET KAN SLOANE ANDREWS NIETS SCHELEN (SERIEUS)

door Rick Lane

Trilby magazine, 24 januari 2020

Ik mag Sloane Andrews niet, maar ik zou misschien wel met haar naar bed willen gaan.

Ik tref haar bij een koffietentje bij haar in de buurt, eentje waar ze regelmatig komt, als ik haar mag geloven. De barista lijkt haar niet te herkennen, ook niet als een van de vijf tieners die bijna tien jaar geleden de Duistere uitschakelden. Dat is eerlijk gezegd opmerkelijk, want naast het feit dat Sloane Andrews wereldberoemd is, heeft ze een blakende schoonheid die je wilt bezoedelen. Als ze al make-up draagt, zie ik die niet. Ze is een en al mooie huid en grote blauwe ogen, de vleesgeworden cosmeticareclame. Ze draagt een Cubs-petje als ze binnenkomt. Ze heeft haar lange bruine haar door het gat achterin getrokken. Verder heeft ze een grijs shirtje aan dat strak zit op de juiste plekken en een spijkerbroek met hier en daar scheuren waar haar lange, slanke benen goed in uitkomen, en een paar sneakers. Het is het soort kleren dat uitdraagt dat ze geen reet om kleding of om haar lange, ranke lichaam geeft.

En dat is het hem dus met Sloane: ik geloof het. Ik geloof dat ze nergens een reet om geeft, laat staan om haar afspraak met mij. Ze wilde dit interview niet eens doen. In haar eigen woorden doet ze dit alleen omdat haar vriend, Matthew Weekes, mede-Uitverkorene, haar heeft gevraagd om de publicatie van zijn nieuwe boek *Kiezen, elke dag* (publicatiedatum 3 februari) te steunen.

Gedurende ons contact voorafgaand aan dit interview komt ze niet met veel suggesties voor waar we elkaar zouden kunnen treffen. Ook al weet iedereen in Chicago inmiddels wel waar Sloane woont (in de North Side-buurt van Uptown, op slechts een paar straten van Lake Shore Drive), ze heeft pertinent geweigerd me in haar appartement te ontvangen.

‘Ik ga nergens heen,’ schreef ze, ‘omdat ik overal meteen word belaagd. Dus tenzij je wilt proberen me bij te houden tijdens het hardlopen, wordt het Java Jam.’

Ik was er niet zeker van dat ik tegelijkertijd kon hardlopen en aante-

keningen kon maken, dus het is Java Jam geworden.

Met haar koffie voor haar neus zet ze haar petje af, en haar lokken vallen over haar schouders alsof ze net een vrijpartij achter de rug heeft. Maar iets aan haar gezicht geeft haar de uitstraling van een roofvogel. Misschien is het de manier waarop haar ogen iets te dicht bij elkaar staan of de manier waarop ze haar hoofd abrupt iets schuin houdt als haar niet bevalt wat je zegt. Met één enkele blik heeft ze de rollen omgedraaid en nu ben ik degene die op mijn hoede is, niet zij. Ik probeer me mijn eerste vraag te herinneren. Terwijl de meeste mensen op dit moment zouden glimlachen zodat ik hem of haar aardig zou vinden, staart Sloane me gewoon aan.

‘Het is bijna tien jaar geleden dat jullie de Duistere hebben overwonnen,’ zeg ik. ‘Hoe voelt dat?’

‘Als overleven,’ zegt ze op scherpe toon.

Er loopt een rilling langs mijn rug en ik weet niet of dat positief of juist negatief is.

‘Niet als een triomf?’ vraag ik.

Ze rolt met haar ogen. ‘Volgende vraag.’ Ze neemt haar eerste slokje koffie.

Dan besef ik het: ik mag haar niet. Deze vrouw heeft duizenden levens gered, nee, miljoenen. Jezus, ze heeft waarschijnlijk ook mijn leven gered,

op de een of andere manier. Op haar dertiende is ze, samen met vier anderen, door een voorspelling benoemd tot iemand die een almachtig kwaadaardig wezen zou verslaan. Ze heeft een handjevol gevechten met de Duistere overleefd, inclusief een korte gijzeling waar ze nooit de details over heeft onthuld, en is daar ongeschonden en prachtig doorheen gekomen, beroemder dan wie ook in de geschiedenis van beroemdheid ooit is geweest. Daar komt nog eens bij dat ze sinds lange tijd een relatie heeft met goudhaantje Matthew Weekes, de Uitverkorene onder de Uitverkorenen, en misschien wel de aardigste persoon ter wereld. Maar ik mag haar nog steeds niet.

Niet dat het haar iets kan schelen.

Dát is de reden dat ik met haar naar bed wil. Het is alsof als ik haar naakt in mijn bed zou krijgen, ik haar tot een bepaalde mate van warmte of emotie zou kunnen dwingen. Ze maakt een alfaman van me, een jager, vastbesloten om de meest ongreepbare prooi op de planeet neer te halen en de kop ervan als trofee in mijn woonkamer aan de wand te hangen. Misschien wordt ze daarom wel overal waar ze gaat belaagd. Niet omdat de mensen van haar houden, maar omdat ze van haar willen houden, haar beminnelijk willen maken.

Als ze haar mok neerzet, zie ik het litteken op de rug van haar rechter-

hand. Het is breed, bedekt bijna het hele oppervlak, en is grillig en dik. Ze heeft nog nooit iemand verteld hoe ze daaraan is gekomen, en ik weet zeker dat ze het mij niet zal vertellen, maar ik moet de vraag toch stellen.

'Papercut,' is haar laconieke antwoord.

Ik ben er vrij zeker van dat het als grapje is bedoeld, dus ik lach. Ik vraag haar of ze naar de inwijding van het Decenniummonument gaat, een installatiekunstwerk dat op de plek van de ondergang van de Duistere is gebouwd.

Haar antwoord luidt: 'Dat hoort erbij.'

Alsof dit een kantoorbaan is waar ze op heeft gesolliciteerd in plaats van een letterlijke lotsbestemming. 'Dat klinkt niet alsof je er plezier aan ontleent.'

'Nee, echt?' Ze grijnst spottend.

Gedurende de aanloop naar het interview heb ik een aantal vrienden gevraagd wat zij van haar vonden om een indruk te krijgen van de mening van de gemiddelde man op straat over Sloane Andrews. Een van hen zei dat hij haar nog nooit echt had zien glimlachen, en nu ik tegenover haar zit, vraag ik me onwillekeurig af of ze dat überhaupt ooit doet. Ik vraag het me zelfs hardop af, nieuwsgierig naar haar reactie.

Die is niet goed.

'Zou je me die vraag ook stellen als ik een man was?'

Oké, tijd voor een ander onderwerp. Dit is niet zozeer een gesprek als wel een potje Mijnenveger. Met elk vakje dat ik aanklik wordt de kans groter dat ik een van die mijnen laat afgaan. Ik klik nog een keer, vraag haar of deze tijd van het jaar herinneringen oproept voor haar.

'Ik probeer er niet aan te denken,' zegt ze. 'Als ik dat deed, dan zou mijn leven in een verrekte adventskalender veranderen. Elke dag een ander chocolaatje voor de Duistere in een andere vorm, en ze zijn allemaal smerig.'

Ik klik opnieuw, vraag of er ook goede herinneringen bij zitten.

'We waren allemaal vrienden, weet je? Dat zullen we ook altijd zijn. Als we bij elkaar zijn, dan praten we vrijwel alleen in privégrapjes.'

Oef. Volgens mij is het veilig om haar naar de andere vier Uitverkorenen te vragen: Esther Park, Albert Summers, Ines Mejia en, natuurlijk, Matthew Weekes.

Nu krijgen we eindelijk een ritme te pakken. De zogenaamde Uitverkorenen kregen snel een band met elkaar, met Matt als de geboren leider.

'Zo is hij nu eenmaal.' Ze klinkt bijna gepikeerd. 'Hij neemt altijd de leiding en neemt de verantwoordelijkheid. Hij herinnert ons aan het belang van ethiek. Dat soort dingen.'

Verrassend genoeg had ze in het begin niet meteen een klik met Matt, maar juist met Albie.

‘Hij was rustig,’ zegt ze, en dat is als compliment bedoeld. ‘Al onze broers en vaders waren overleden, dat hoorde bij de voorspelling, maar mijn broer was het meest recent overleden. Ik had die rust nodig. Daar komt bij... het Midwesten, Alberta, die plekken lijken op elkaar.’

Albert en Ines wonen samen in Chicago, op platonische basis, aangezien Ines uit de kast is gekomen als lesbienne. Esther is afgelopen jaar naar huis gegaan, naar Glendale in Californië, om voor haar zieke moeder te zorgen. De afstand valt ze allemaal zwaar, zegt Sloane, maar gelukkig kunnen ze van Esthers leven op de hoogte blijven via haar actieve (en populaire) Insta-site, waar ze de details van haar dagelijks leven vastlegt.

‘Wat vind jij van de Alle Uitverkorenen-beweging die de afgelopen paar jaar is ontstaan?’ vraag ik.

Deze beweging is een kleine, maar mondige groep die er voorstander van is dat de rol wordt benadrukt die de andere vier Uitverkorenen hebben gespeeld bij het verslaan van de Duistere, in plaats van de overwinning vooral aan Matthew Weekes toe te kennen.

Sloane draait er geen doekjes om. ‘Die vind ik racistisch.’

‘Sommigen van hen zeggen dat het seksistisch is om Matt boven de rest te verheffen,’ merk ik op.

‘Wat seksistisch is, is negeren wat ik zeg om daarna te beweren dat ik niet beter weet,’ kaatst ze terug. ‘In mijn ogen is Matt de echte Uitverkorene. Dat heb ik al vaker gezegd. Doe niet alsof je mij een dienst bewijst door hem af te kammen.’

Ik stap over van de Uitverkorenen naar de Duistere, en dan gaat het mis. Ik vraag Sloane waarom de Duistere bijzonder geïnteresseerd in haar leek te zijn.

Ze kijkt me strak aan terwijl ze het laatste beetje koffie opdrinkt. Als ze haar mok neerzet, beeft haar hand. Ze trekt haar petje over haar prachtige, pas-geneukte haar en zegt: ‘Wij zijn klaar.’

Het is Sloane blijkbaar menens, want ze vertrekt. Ik gooi een briefje van tien op het tafeltje en ren achter haar aan. Zo makkelijk geef ik het niet op. Had ik al gezegd dat Sloane Andrews een jager van me heeft gemaakt?

‘Er was één onderwerp waar ik het niet over wilde hebben,’ snauwt ze. ‘Weet je nog wat dat was?’ Er ligt een vurige blos op haar wangen en ze is beeldschoon in haar woede, deels meesteres, deels sluwe, razende straatkat.

Waarom heb ik zo lang gewacht om haar echt kwaad te maken? Dan

had ik de hele tijd naar dit wezen kunnen staren.

Het verboden onderwerp was, natuurlijk, alle specifieke details over haar band met de Duistere. Ik merk op dat ze toch zeker niet had verwacht dat ik me daaraan zou houden.

Dat is juist het meest interessante aan haar.

Ze kijkt naar me alsof ik een drol ben waar ze net in is gaan staan, zegt dat ik kan oprotten en steekt zonder uit te kijken de straat over.

Dit keer laat ik haar gaan.

De Kaalslag zag er telkens hetzelfde uit. Alle mensen renden gillend weg bij de enorme donkere wolk chaos, maar nooit vlug genoeg. Ze werden erdoor meegesleurd, huid werd van bot gepeld terwijl ze nog leefden en dat dus konden voelen. Bloed spatte alle kanten op alsof ze geplette muggen waren. O, god!

Sloane was wakker, hijgde. Stil, zei ze tegen zichzelf. Ze kromde haar tenen. De grond was koud hier, in het huis van de Duistere, en hij had haar laarzen afgepakt. Ze moest iets zwaars of scherps vinden... Dat was allebei duidelijk te veel gevraagd. Zo veel geluk had ze nooit gehad.

Ze rukte lades open, waar ze lepels, vorken en spatels in aantrof. Een handje elastiekjes. Clips om open zakken chips mee af te sluiten. Waarom had hij haar laarzen afgepakt? Wat had een massamoordenaar te vrezan van de Doc Martens van een meisje?

‘Hallo, Sloane,’ fluisterde hij in haar oor.

Ze stikte bijna in een snik, rukte nog een laasje open en zag een rij handvatten van messen waarvan de lemmeten begraven waren in een blok plastic. Ze trok net het grootste mes eruit toen ze achter zich iets hoorde kraken door de druk van een voetstap.

Sloane draaide zich met een ruk om, haar voeten plakkerig op het linoleum, en nam het mes met een zwaai mee.

‘Godsamme!’ Matt greep haar pols beet.

Heel even staarden ze elkaar over hun armen, over het mes heen aan.

Sloanes adem stokte toen de werkelijkheid tot haar doordrong. Ze was niet in het huis van de Duistere, niet in het verleden, maar gewoon in het appartement dat ze met Matthew Weekes deelde. ‘O, god.’ Het mes glipte uit haar hand en viel met veel gekletter op de vloer, tussen hun voeten in.

Matt legde zijn warme handen op haar schouders. ‘Ben je er weer?’

Hij had haar die vraag eerder gesteld, tientallen keren. Bert, hun begeleider, had haar een einzalgänger genoemd en had haar zelden met de anderen laten trainen of op missie laten gaan. ‘Laat haar haar eigen ding maar doen,’ had hij Matt verteld toen duidelijk was geworden dat Matt hun leider was. ‘Zo krijg je betere resultaten.’ En dat had Matt gedaan, hij had alleen contact met haar opgenomen als dat nodig was.

‘Ben je er weer?’ Over de telefoon, gefluisterd, in het holst van de nacht, of recht in haar gezicht als haar aandacht was afgedwaald.

Ze was in het begin pissig geworden van die vraag. ‘Natuurlijk ben ik hier, waar zou ik verdomme anders moeten zijn?’ Maar nu betekende het dat hij iets over haar begreep wat ze nooit hadden erkend: dat ze niet altijd ja kon zeggen.

‘Ja.’

‘Oké. Blijf hier, oké? Ik haal je pillen.’

Sloane steunde op het marmeren aanrecht. Het mes lag bij haar voeten, maar ze durfde het niet nog eens aan te raken. Ze wachtte en haalde diep adem, staarde naar de grijze vlek die haar deed denken aan het profiel van een oude man.

Matt keerde terug met een geel pilletje in de ene hand en het waterglas van haar nachtkastje in de andere.

Ze nam ze allebei met bevende handen aan, slikte het pilletje gretig in en dacht: kom maar op met die sussende kalmte van de benzodiazepine! Ze had samen met Ines ooit een dronken ode aan de pillen opgesteld, waarbij ze die hadden geprezen vanwege hun mooie kleurtjes, hun snelle werking en de manier waarop ze voor elkaar kregen wat niets anders was gelukt.

Ze zette het glas neer en liet zich op de vloer zakken. Ze voelde de kou ervan door haar pyjamabroek heen, die ene vol katten met laserogen, maar die werkte rustgevend.

Matt ging in zijn boxershorts naast de koelkast zitten.

‘Luister...’ begon ze.

‘Je hoeft het niet te zeggen.’

‘Tuurlijk, ik heb je net bijna neergestoken, maar daar hoeft ik me niet voor te verontschuldigen.’

Er lag een zachte, bezorgde blik in zijn ogen. ‘Ik wil gewoon dat het goed met je gaat.’

Hoe was hij ook alweer omschreven in dat kloteartikel? ‘Misschien wel de aardigste persoon ter wereld.’ Wat dat betreft was ze het in ieder geval eens met Rick Lane, die eikel. Matt had wenkbrauwen die elkaar in het midden ontmoetten in een uitdrukking van oneindig medeleven en hij had ook een oneindig groot hart.

Hij pakte het mes, dat bij haar enkel op de vloer lag. Het was groot, bijna net zo lang als zijn onderarm.

Sloanes ogen brandden. Ze deed die dicht. ‘Het spijt me echt heel erg.’

‘Ik weet dat je het er niet met mij over wilt hebben, maar misschien wel met iemand anders?’

‘Wie dan?’

‘Dokter Novak, misschien? Zij werkt bij Veteranenzaken, weet je nog? Wij hebben samen dat praatje gehouden bij de jeugdgevangenis.’

‘Ik ben geen soldaat,’ sprak Sloane.

‘Ja, maar ze weet veel over PTSS.’

Ze had nooit een officiële diagnose nodig gehad: PTSS was precies wat ze had. Maar het klonk haar vreemd in de oren om Matt het zo nonchalant te horen zeggen, alsof het om een griepje ging. ‘Oké.’ Ze haalde haar schouders op. ‘Ik zal haar morgenochtend bellen.’

‘Iedereen zou therapie nodig hebben na wat wij allemaal hebben meegemaakt, hoor. Ik bedoel, Ines is in therapie geweest.’

‘Dat klopt, en ze plaatst nog steeds overal boobytraps in haar appartement die zo uit een *Home Alone*-fantasie komen.’

‘Oké, dus zij is een slecht voorbeeld.’ Het licht van de schijnwerper op de brandtrap kwam door de ramen binnen, waardoor Matts donkere huid een oranjegele gloed kreeg.

‘Jij hebt dat nooit nodig gehad,’ merkte Sloane op.

Hij trok een wenkbrauw op. ‘Waar denk je dat ik zat elke keer dat ik dat jaar na de dood van de Duistere verdwenen was?’

‘Je zei dat je naar de dokter ging.’

‘Wat voor dokter laat iemand maandenlang wekelijks terugkomen?’

‘Weet ik veel! Ik dacht dat er iets mis was met...’ Sloane maakte een vaag gebaar naar haar kruis. ‘Je weet wel. Met de jongens of zo.’

‘Even voor de duidelijkheid...’ Hij grijnsde. ‘Je dacht dat ik een of andere gênante medische aandoening had waarvoor ik zeker zes maanden regelmatig bij de dokter op bezoek moest komen... en je hebt me er nooit naar gevraagd?’

Ze probeerde haar lachen in te houden. ‘Je klinkt bijna teleurgesteld.’
‘Nee, nee. Ik ben alleen onder de indruk.’

Hij was een mager jochie van dertien geweest bij hun eerste ontmoeting, met een lichaam vol scherpe hoeken zonder een duidelijk begin of eind, maar die glimlach was altijd hetzelfde gebleven.

Ze was wel zes keer verliefd op hem geworden voor ze dat zelf doorhad... terwijl hij bevelen gilte boven de oorverdovende wind van een Kaalslag uit, om ze allemaal in leven te houden; als hij wakker bleef met haar tijdens lange nachtelijke ritten door het land nadat de anderen in slaap waren gevallen; als hij zijn oma belde en hij die zachte klank in zijn stem had gekregen. Hij liet nooit iemand achter.

Ze drukte haar tenen tegen de vloer. ‘Ik heb dat al eens eerder gedaan, weet je. Therapie. Ik ben een paar maanden geweest toen we zestien waren.’

‘Echt?’ Er verscheen een lichte frons op zijn voorhoofd. ‘Dat heb je me nooit verteld.’

Er waren zo veel dingen die ze hem niet had verteld, die ze niemand had verteld. ‘Ik wilde niet dat iemand zich zorgen maakte. En dat wil ik nog steeds niet, dus... zeg het maar niet tegen de anderen, oké? Ik wil dit niet terugzien in een of ander fucking blad met als kop “Rick Lake had het al gezegd”.’

‘Natuurlijk.’ Matt pakte haar hand vast en schoof zijn vingers tussen die van haar door. ‘We kunnen maar beter naar bed gaan. We moeten over vier uur opstaan voor de inhuldiging van het monument.’

Sloane knikte, maar ze bleven op de keukenvloer zitten tot het medicijn begon te werken en ze niet langer beefde. Matt legde het mes weg, hielp haar bij het opstaan, en toen gingen ze samen terug naar bed.

ZEER GEHEIM



**AGENTSCHAP VOOR DE RESEARCH NAAR EN
DE INSPECTIE VAN HET SUPRANORMALE**

4 oktober 2019

Mevr. Sloane Andrews
[REDACTED]
[REDACTED]

Referentienummer: H-20XX-74545

Geachte mevr. Andrews,

Op 13 september 2019 heeft Bureau Informatie- en Privacy-coördinatie uw verzoek van 12 september 2019 ontvangen met betrekking tot de Wet Openbaarheid van bestuur (wob) en informatie of gegevens over project Ringer.

Veel van de aangevraagde gegevens blijven vertrouwelijk. Gezien uw jarenlange dienst aan de overheid van de Verenigde Staten hebben we u echter toegang verleend tot alle informatie, behalve die met het hoogste veiligheidsniveau. We hebben onze database van voorheen openbaar gemaakte gegevens afgezocht en hebben de bijgevoegde documenten gevonden (in totaal honderdtwintig pagina's), waarvan we geloven dat die overeenkomen met uw verzoek. Er is hiervoor geen vergoeding verschuldigd.

Hoogachtend,
Mara Sanchez
Coördinator Informatie en Privacy

ZEER GEHEIM

2

Toen Sloanes wakker de volgende ochtend afgang nam ze onmiddellijk nog een benzo in. Ze zou het die dag nodig hebben. Die ochtend zou ze de inhuldiging bijwonen van het Decenniummonument, ter herinnering aan de levens die verloren waren gegaan bij de aanvallen van de Duistere. 's Avonds zou ze aanwezig zijn bij het 'Een decennium vrede'-gala om de jaren te vieren die sinds zijn ondergang waren verstreken.

De stad Chicago had een kunstenaar genaamd Gerald Frye de opdracht gegeven het monument te maken. Gezien zijn portfolio had hij flink wat inspiratie ontleend aan het werk van de minimalist Donald Judd; het monument was een metalen doos omringd door een flink stuk kaal landschap waar die afzichtelijke toren in het midden van de Loop had gestaan, bij de rivier. Het zag er klein uit vergeleken met de wolkenkrabbers eromheen en glinsterde in de zon terwijl de auto met Matt en Sloane erin daar tot stilstand kwam.

Matt had een chauffeur gehuurd zodat ze zelf geen parkeerplaats zouden hoeven zoeken. Dat bleek nu een goed idee te zijn, want de hele stad was uitgelopen. De menigte was zo groot dat de chauffeur een paar keer flink moest toeteren om er met de grote zwarte auto door te komen, ook al negeerden de meeste mensen het geluid tot ze de hitte van de motor tegen hun knieholtes voelden.

Toen ze er eindelijk bijna waren liet een politieagent hun auto door een controlepost heen en daarna konden ze moeiteloos het laatste stuk naar het monument afleggen.

Sloane voelde haar hartslag achter haar ogen, als een bonzende hoofdpijn.